

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3714/2025
05.03.2026. године
Београд

Врховни суд у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић адвокат из ..., против тужене Основне школе „Петефи Шандор“ из Дорослова, које заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 824/25 од 04.09.2025. године, у седници одржаној 05.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 824/25 од 04.09.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 824/25 од 04.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 824/25 од 04.09.2025. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 259/23 од 13.11.2024. године, исправљена решењем истог суда П1 259/23 од 10.04.2025. године, у усвајајућем делу, којом је обавезана тужена да тужиоцу на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији ... – ... – ... и на име разлике накнаде трошкова за долазак са рада у Дорослову за период од септембра 2018. године закључно са августом 2021. године, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате (став други изреке). Обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији Дорослово–локал, исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате (став трећи изреке). Обавезана је тужена да на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији ...-локал, за период од септембра 2018. године закључно са августом 2021. године исплати износе појединачно опредељене са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате (став четврти изреке) и обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 279.358,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став пети изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11...10/23) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада и законске затезне камате због кашњења у исплати накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада. О овом праву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом – о праву запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Указивање тужене на постојање другачијих одлука не указује нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада (тужба ради новчаног потраживања) поднета је 29.12.2020. године. Вредност побијаног дела потраживања је 81.491,45 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић